

som overfor skoleelever og uddannelsessøgende unge i særdeleshed.

Tilskuddet bør dog, som efter den gældende lov, begrænses, således at statens maksimale udgifter ved tilskudsordningen til enhver tid kan forudberegnes. Allerede af den grund har ministeriet for kulturelle anliggender ikke kunnet tilslutte sig et af foreningen af kunstmuseer i provinsen fremsat forslag om, at der ud over de i loven fastsatte maksimumstilskud skulle kunne ydes statstilskud til dækning af halvdelen af lønningen til museernes kunstkyndige personale; denne udgift ses ejheller principielt at adskille sig fra et kunstmuseums andre driftsudgifter. Et af foreningen fremsat forslag om, at der i loven indføjes en bestemmelse om, at der på de årlige finanslove kan opføres særlige bevillinger til nybygninger m. v. for kunstmuseerne, er ikke søgt fremmet, idet man formentlig bør fastholde den hidtidige hovedregel om, at interessen for institutionen fra stedlig side skal have fundet udtryk ikke blot i ydelsen af faste årlige tilskud men også i, at egnede lokaler stilles til rådighed for museet. Som allerede anført i bemærkningerne til den gældende lov bør denne hovedregel dog ikke udelukke, at der i tilfælde, hvor betydelige beløb til rejsning af egnede museumsbygninger er tilvejebragt fra stedlig side søges et supplerende statslån til formålet. Rente- og afdragsfrie statslån på ca. en tredjedel af de samlede anlægsudgifter er således i de senere år bevilget til kunstmuseerne i Aarhus, Aalborg og Tønder.

Hovedprincippet for maksimeringen af statens tilskud foreslås opretholdt, idet ordningen har fungeret i det væsentlige efter hensigten. Der foreslås dog ligesom i forslaget til lov om kulturhistoriske lokalmuseer indføjet et supplerende absolut maksimumsbeløb, der kun kan overskrides ved særlig bevilling på finansloven, jfr. nedenfor i bemærkningerne til § 5.

En nydannelse i lovforslaget er den foreslåede bestemmelse om, at museer i det omfang, hvori det er foreneligt med varetagelsen af deres primære opgaver, skal kunne påtage sig anden kulturformidlende virksomhed, og hertil kunne opnå et nærmere begrænset statstilskud, jfr. bemærkningerne nedenfor til § 5.

Den nævnte bredere kulturformidlende virksomhed tænkes at omfatte forevisning af kulturfilm, musik- eller litteratúraftener og lign., altså arrangementer svarende til de i betænkning nr. 412 af 1966 om kulturcentre omhandlede. I en redegørelse for folketinget vedrørende nogle kulturpolitiske problemer udtalte daværende kulturminister Bodil Koch den 8. marts 1967 (Folketingstidende 1966-67,

forhandlingerne I, 2. samling, sp. 2361-2371), at man i stedet for at gennemføre en lov om statsstøtte til kulturcentre burde overveje at give de allerede bestående kulturelle institutioner mulighed for at udfolde „kulturcenterlignende“ virksomhed. I tilslutning til dette synspunkt finder ministeriet for kulturelle anliggender det rimeligt, at der sideløbende med de aktiviteter, som folkebiblioteksloven og loven om fritidsundervisning åbner mulighed for, også gives de museer, der har de fornødne bygningsmæssige og personalemæssige forudsætninger for at tage bredere kulturformidlende opgaver op, mulighed for opnåelse af et vist statstilskud til denne særlige virksomhed.

Forslag om en tilsvarende bestemmelse er indeholdt i forslaget til lov om kulturhistoriske lokalmuseer.

Da parallelle tilskudsregler uden tvivl vil bidrage til en forenklet administration og tilskudsberegning, søges de to museumslove i videst mulig omfang gjort ensartede. Herom henvises nærmere til bemærkningerne til de enkelte paragraffer.

I lovforslaget foreslås det, at revisionsbestemmelsen i § 8, stk. 3 ændres således, at forslag til revision af loven skal fremsættes i folketingsåret 1972-73. Ministeriet er imidlertid opmærksom på, at den forventede kommunalreform i forbindelse med en eventuel ændring af byrdefordelingen mellem stat og kommuner vil kunne nødvendiggøre en revision af loven allerede inden det nævnte år.

Man skal dog pege på, at det efter ministeriet for kulturelle anligenders opfattelse må antages fremdeles at være påkrævet at opretholde tilskudsordninger, der har til formål at gøre det overkommeligt for de stedlige organer — i første række kommunerne — at påtage sig at oprette eller videreudvikle kulturelle institutioner, hvis etablering og drift ikke er obligatorisk for dem, og som derfor må antages ofte at ville komme til at vige for andre opgaver, hvis ikke en statslig støtte tilskyndede til og gjorde det økonomisk muligt for kommunen at tage opgaven op.

Til lovforslagets enkelte bestemmelser bemærkes følgende:

Til 1. Den i stk. 2 omhandlede kulturformidlende virksomhed er ikke obligatorisk for museerne, men det anses for naturligt, at flere institutioner får mulighed for at tage et videregående kulturelt arbejde op, når de personale- og lokalemæssige forudsætninger herfor er til stede. Arrangement af musik- aftener, foredrag, oplæsninger, mindre kunstudstillinger m. v. kan i et vist omfang finde sted på folke-